

Arrest

nr. 210 394 van 1 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 januari 2018 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor verzoekster en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 augustus 2013 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 13 november 2013 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard, ter kennis gebracht op 1 december 2017. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.08.2013 werd ingediend door :

*B., V., geboren op (...)1970 te Shkoder nationaliteit: Albanië
Ook gekend als B., V. (R.R.: ...), geboren te Strellc op (...)1971 Nationaliteit: Kosovo*

+ 1 meerderjarig kind en 3 minderjarige kinderen:

*B., R., geboren op (...)1993 te Shkoder Nationaliteit: Albanië
Ook gekend als: B., R., geboren te Lubeniq op (...)1993 Nationaliteit: Kosovo*

*B., P., geboren op (...)1995 te Shkoder Nationaliteit: Albanië
Ook gekend als: B., E., geboren te Lubeniq op (...)1995 Nationaliteit: Kosovo*

*B., E., geboren op (...)1998 te Shkoder Nationaliteit: Albanië
Ook gekend als B., F., geboren te Lubeniq op (...)1998 Nationaliteit: Kosovo*

B., A., alias B., A., geboren te Gent op (...)2002 Nationaliteit: Albanië

Adres: (...) GENT

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkenen sinds september 1999 in België verblijven en geïntegreerd zouden zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Sinds juli 2001 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Daarenboven dient gewezen te worden op het feit dat betrokkenen gedurende tien jaar gelogen hebben over hun identiteit/nationaliteit. Aangezien betrokkenen pas hun ware identiteit en nationaliteit erkenden nadat zij werden gemachtigd tot een beperkt verblijf in België hebben zij bijgevolg gedurende lange tijd en tijdens verschillende aangevatte procedures getracht de Belgische overheid te misleiden. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “fraus omnia corrumpit”.

Betrokkenen wisten dat het verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De asielaanvraag werd afgesloten op 17.07.2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk ongeveer een jaar en tien maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009", van de algemene rechtsbeginselen, en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel. Tevens voert verzoekster aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het eerste middel zet zij het volgende uiteen:

"Eerste middel : schending van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel. Manifeste beoordelingsfout

2.1.1. Dat verzoekster in haar aanvraag conform artikel 9bis Vw. uitdrukkelijk heeft verwezen naar het feit dat haar asielprocedure onredelijk lang aansloopte en zij tevens verwees naar punten 1.2. en 2.7. van de Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 19 juli 2009.

In deze instructies is er sprake van humanitaire situaties die de toekenning kunnen rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf, waaronder vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 4 jaar:

punt 1.2. : "Vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 4 jaar (families met schoolgaande kinderen) of 5 jaar (alleenstaanden, andere families), waarbij procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend. Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure, aangevuld met de duur van het annulatieberoep tegen de beslissing van de asielinstanties bij de Raad van State en/of de procedure van onderzoek van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend tijdens of na de asielprocedure, reeds minstens 5 jaar duurt of 5 jaar geduurd heeft, omdat de Raad van State (asielaanvraag) of de Dienst Vreemdelingenzaken (verblijfsaanvraag) binnen die periode geen beslissing genomen heeft".

Tevens is er sprake van een humanitaire situatie die de toekenning kan rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf, wanneer het vreemdelingen betreft die een asielaanvraag hebben ingediend voor 1 juni 2007, deze asielprocedure minstens één jaar in beslag heeft genomen, zij minstens 5 jaar ononderbroken verblijf hebben en er minstens één kind op 1 september 2007 schoolliep :

punt 2.7. : "Families met schoolgaande kinderen met een afgesloten of hangende asielprocedure voor zover 1) Ze een ononderbroken verblijf van tenminste vijf jaar in België kunnen aantonen en een asielaanvraag hebben ingediend vóór 1 juni 2007, - datum van inwerkingtreding van de nieuwe asielprocedure, - waarvan het onderzoek tenminste één jaar heeft genomen bij de asielinstanties, namelijk, de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, of in het voorkomend geval, de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen. De vereiste periode van vijf jaar ononderbroken verblijf vangt aan op de datum van de eerste asielaanvraag in België. 2) De (een) schoolgaande kind(eren) minstens sedert 1 september 2007 school liep(en) in een door de één van de Gemeenschappen georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling

waar ze regelmatig de lessen gevolgd hebben in het kleuter-, lager, secundair onderwijs en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure”.

Dat de asielprocedure van verzoekster (inclusief de procedure voor de Raad van State) in totaal 5 jaar en 8 maanden in beslag heeft genomen, zodat er sprake is van een lange asielprocedure.

Minstens valt verzoekster onder criterium 2.7 van deze instructies, nu zij een asielaanvraag heeft ingediend voor 1 juni 2007 (meer bepaald op 3 september 1999), deze asielprocedure minstens één jaar in beslag heeft genomen (in casu 1 jaar en 10 maanden), verzoekster over een ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar beschikt (thans inmiddels 18 jaar) en verzoeksters minstens 1 kind had dat sedert 1 september 2007 schoolliep (de drie kinderen van verzoekster liepen op dat ogenblik al school).

Dat verweerder echter dienaangaande enkel opmerkt dat de door verzoekster ingeroepen instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 door de Raad van State vernietigd werden, zodat de erin vervatte criteria niet meer van toepassing zouden zijn en de duur van de asielprocedure – nl. 1 jaar en 10 maanden – niet van die aard zou zijn dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd.

Dat dienaangaande dient opgemerkt te worden dat – niettegenstaande de vernietiging van deze instructies – verweerder deze instructies bleef toepassen ter beoordeling van de regularisatieaanvragen ingediend tijdens de periode 15 september – 15 december 2009.

Nu verweerder deze instructies zelf heeft toegepast na vernietiging ervan door de Raad van State, kan thans geenszins worden aangehaald dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op deze instructies wegens vernietiging ervan door de Raad van State.

Bovendien heeft de toen bevoegde staatssecretaris Wathélet op 11/12/2009 publiekelijk medegedeeld dat de criteria van de instructie met name 1.1, 1.2 en 2.1 t.e.m. 2.7 permanent blijven gelden en zullen toegepast worden. Deze uitspraak werd ook bevestigd door verweerder.

Immers, zowel Kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken lieten weten aan het voormalige Kruispunt M-I dat de criteria van de “Instructie” nog steeds gelden “voor wie eraan voldoet” (cf. Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht, dd. 26.01.2012 (nr. 1-2012)1 :

“2. Negatieve regularisatiebeslissingen anders gemotiveerd, maar positieve criteria blijven gelden Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden. Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur. Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen. Het gevolg hiervan is echter dat er nog weinig controle mogelijk is of DVZ de (positieve) criteria van de instructie correct en gelijk toepast op al wie aan die criteria voldoet. In de negatieve beslissingen staat immers dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. Samengevat gelden de criteria uit de instructie dus nog wel als positieve criteria, maar niet meer als negatieve criteria.

1 <http://www.kruispuntmi.be/nieuwsbrief-vreemdelingenrecht-en-ipr-26-01-2012-nr1-2012>

Het Kruispunt M-I volgt de regularisatiepraktijk van nabij op. Vragen of meldingen over individuele dossiers kunnen terecht bij onze juridische helpdesk. >>Meer info: laatste nieuws uit opvolgingscomité regularisatie (21/12/2011) Bericht van Kruispunt Migratie-Integratie vzw"

2.1.2. Dat derhalve, gelet op voorgaande, verweerder gehouden is en blijft verzoeksters aanvraag dd. 13 augustus 2013 overeenkomstig het art. 9bis van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" op een afdoende en een zorgvuldige manier te toetsen aan het door verzoeker ingeroepen criterium 1.1 van de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.

Dat dit in casu niet is gebeurd.

Dat immers verweerder geenszins in zijn weigeringsbeslissing dd. 13 november 2013 verzoeksters aanvraag overeenkomstig het art. 9bis van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" heeft getoetst aan de door verzoeksters ingeroepen criteria 1.2. en 2.7. van de regularisatie-instructie van 19 juli 2009 ("onredelijke lange asielprocedure van 4/5 jaar – asielaanvraag voor 1 juni 2007 met duurtijd van 1 jaar) Dat verweerder de richtlijnen van de Staatssecretaris en zijn tot hiertoe gevolgde beleid niet zomaar naast zich kan neerleggen.

Dat de vaststelling dat de instructie van 19 juli 2009 zou zijn vernietigd door de Raad van State geen afbreuk doet aan de gebondenheid van verweerder aan zijn eigen uitspraken/mededelingen.

Het vertrouwensbeginsel pleit immers ervoor dat elk door de overheid opgewekt, gewettigd vertrouwen bescherming geniet².

2.1.3. Dat de beslissing dd. 13 november 2013 derhalve een schending inhoudt van het art. 9bis Vw., van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 21 juli 1991 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.1.4. Dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Immers thans stelt verweerder dat de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" vernietigd werd door de Raad van State en bijgevolg de erin vervatte criteria niet meer van toepassing zouden zijn.

De bestreden beslissing verwijst weliswaar nog wel naar het feit dat verzoekster zich beroepen heeft op de instructie doch laat na hierop in te gaan en laat na te motiveren of verzoekster al dan niet onder deze instructie valt, terwijl verweerder publiekelijk laten weten heeft dat hij in de praktijk wel nog de criteria van de instructie zou blijven toepassen en dit een bepaald vertrouwen gewekt heeft bij verzoekster dat als zij onder de voorwaarden van de kwestieuze instructie valt, zij er op zou mogen vertrouwen geregulariseerd te worden.

Verzoekster meende te mogen vertrouwen op de vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid concreet heeft gedaan en op de toepassing van het gelijkheidsbeginsel.

2BLANCQUAERT F., "Het fenomeen retroactiviteit: een "gevaarlijke" fictie die nog steeds tot onze werkelijkheid behoort?!" , jura falconis, jg 33, 1996-1997, nr 1, p. 11-64, <http://www.law.kuleuven.be/jura/art/33n1/blancqua.htm>

Immers er is geen enkele redelijke verantwoording waarom bepaalde regularisatieaanvragers wel een positieve beslissing kregen/krijgen op basis van de "Instructie" en andere regularisatieaanvragers niet hoewel de "Instructie" na de vernietiging ervan door de Raad van State dd. 9.12.2009 wel erna steeds nog door verweerder werd toegepast in de praktijk."

3.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen, en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel betoogt verzoekster:

“Tweede middel : schending van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Schending van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid zouden vormen waarom verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, nl. de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat verweerder echter weigert rekening te houden met de vaststelling dat verzoekster sedert september 1999 ononderbroken in België verblijft en haar kinderen al jarenlang (waarvan de oudste al 18 jaar) schoollopen in België, waardoor het volledig gezin uiteraard volledig geïntegreerd is.

Bovendien is de jongste zoon van verzoekster, Armel, geboren te Gent op 26 mei 2002 en heeft het kind België nog nooit verlaten, zodat voor Armel uiteraard België zijn vaderland is.

Dat de bestreden beslissing hiermee geen rekening heeft gehouden, noch enige motivering geeft waarom deze jarenlange periode van legaal verblijf verzoekster niet verhindert een aanvraag 9bis Vw. in te dienen in het land van herkomst.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en verweerder de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat immers verweerder geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen en onvoldoende voorafgaand onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing te nemen.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken en enkel vermeldt dat een dergelijk lang verblijf niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, zonder enige nadere motivering.

Dat verzoekster en haar kinderen perfect het Nederlands beheersen, verzoekster al jarenlang alleen voorziet in het onderhoud van haarzelf en haar kinderen, haar jongste kind in België geboren en getogen is en haar 4 kinderen alhier jarenlang schoollopen.

Dat verzoekster en haar kinderen hun volledig bestaan hebben opgebouwd in België, waar zij zijn aangekomen in september 1999, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een lang verblijf in België, met perfecte integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met de geboorte van het jongste kind in België en het jarenlang schoolgaan van de kinderen, geen omstandigheden zouden uitmaken die het bijzonder moeilijk maken voor verzoekster om terug te keren naar het land van herkomst, zelfs al zou dit tijdelijk zijn.

Dat trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven aan verzoekster dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst.

Dat er daarom, gelet op hun verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, er niet aan verzoekster en haar kinderen kan worden verweten dat zij hun aanvraag hebben ingediend in België.

Dat de bestreden beslissing dan ook op een onredelijke wijze werd genomen en een kennelijke gebrekkige motivering inhoudt, zodat er sprake is van een schending van artikel 9bis van de

vreemdelingenwet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en een schending van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.2. Dat de drie oudste kinderen van verzoekster 6, 4 en 1 jaar oud waren toen zij naar België kwamen en zij ondertussen al 18 jaar in België wonen. Dat de jongste zoon van verzoekster in 2002 in België geboren is en hij inmiddels bijna 16 jaar ononderbroken in België verblijft.

Dat de vier kinderen van verzoekster inmiddels al jarenlang school lopen in België en de 3 oudsten hun middelbaar diploma in België hebben behaald en inmiddels verder studeren aan de universiteit.

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat het feit dat de kinderen van verzoekster hier naar school gaan niet aanzien zou kunnen worden als een buitengewone omstandigheid, aangezien verzoekster niet zouden hebben aangetoond dat een scholing van de kinderen niet in het land van herkomst kan verkregen worden en/of de kinderen gespecialiseerd onderwijs behoeven.

Dat dit geenszins als een afdoende motivering beschouwd kan worden nu verzoeksters kinderen sedert de kleuterleeftijd school lopen in België en het uiteraard in het belang van de kinderen geenszins redelijk verantwoord is dat zij het onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst van de moeder waarvan de kinderen de aldaar gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen.

Door verweerder werden bovendien geenszins de resultaten van enig onderzoek voorgelegd waaruit zou blijken dat een verwijdering van kinderen naar het land van herkomst, waar ze amper of nooit verbleven hebben, op zijn minst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen veroorzaakt, zeker na een verblijf van 18 jaar.

Dat bovendien, door te oordelen dat het feit dat verzoeksters kinderen hier naar school gaan niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid, de bestreden beslissing ingaat tegen een vaststaande rechtspraak van de Raad van State hieromtrent.

Dat in een arrest van de Raad van State werd geoordeeld dat het school lopen van een minderjarig kind in de Vrije Basisschool van Evergem op het eerste gezicht wel een buitengewone omstandigheid uitmaakte (cf. R.v.st., nr 117. 808, 1 april 20033).

Dat de Raad van State ook in andere arresten heeft geoordeeld dat het schoolgaan van minderjarige kinderen een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en aan de basis kan liggen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Dat de motivering van de bestreden beslissing als zou de opleiding van het kind kan verdergezet worden in het land van herkomst geen afdoende motivering is, nu de Raad van State reeds verschillende keren heeft geoordeeld dat er rekening moet mee gehouden worden dat het schooljaar wordt afgebroken en dat de kinderen zich na verschillende jaren van onderwijs in België zich terug, tijdelijk, zullen moeten aanpassen aan een ander onderwijssysteem in een andere taal.

Dat in een arrest nr. 121. 928, de Raad van State heeft geoordeeld: « que concernant la scolarité des enfants des requérants, la partie adverse se borne à affirmer, dans la décision relative à la requérante, que « la scolarité de ses enfants ne saurait constituer une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour temporaire au pays d'origine étant donné qu'aucun élément n'est apporté qui démontrerait qu'une scolarité temporaire dans le pays ou les autorisations de séjour sont à lever serait difficile ou impossible » et que « la scolarité des enfants ne nécessite pas un enseignement spécial exigeant des infrastructures spécialisées qui n'existeraient pas surplace » , que contrairement à ce que soutient la partie adverse, la scolarisation en Belgique d'enfants mineurs, peut constituer, quelque soit le type d'enseignement suivi, une circonstance exceptionnelle rendant très difficile le déplacement, même temporaire, de la famille dans son pays d'origine, pour y lever les autorisations de séjour requises .. qu'il en est encore plus ainsi lorsque cette scolarité s'effectue sur une longue période .. qu'il ressort du dossier administratif que la partie adverse a, en l'espèce, été informée de la scolarité des enfants des requérants depuis le 27 août 2001, qu'en laissant s'écouler deux années

3 <http://www.raadvst-consetat.be>

scolaires entières avant de prendre les décisions attaquées, la partie adverse a contribué à rendre plus difficile encore, le retour des requérants et de leurs enfants dans leur pays d'origine. » (Rvst nr. 121.928 van 30 juli 20034).

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde zijn arrest dd. 11 december 20075 duidelijk dat "het moeilijk te verantwoorden is dat de kinderen hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar hun land van herkomst waarvan ze de aldaar gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen en dat bovendien nergens uit de motivering van de beslissing blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gevoerd naar de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak".

Dat verweerder in dit geval op de hoogte is van het schoolgaan van de kinderen van verzoekster bij de indiening van de regularisatieaanvraag.

Dat de Belgische overheid, niettegenstaande de bestreden beslissing genomen werd op 13 november 2013, heeft bijgedragen dat de terugkeer van verzoekster en haar kinderen naar Albanië nog problematischer is, nu deze beslissing pas op 1 december 2017 aan verzoekster werd betekend en zijzelf en haar kinderen al die jaren in afwachting leefden van deze beslissing.

Dat, conform de geldende rechtspraak van de Raad van State, er dus moet worden geoordeeld dat het schoolgaan van de kinderen van verzoekster een buitengewone omstandigheid uitmaakt welke rechtvaardigt dat de aanvraag conform 9bis Vw. in België wordt aangevraagd.

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte de aanvraag tot machtiging tot verblijf van verzoekers onontvankelijk heeft verklaard en dan ook een schending inhoudt van artikel 9bis Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991."

3.3 In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het derde middel voert verzoekster het volgende aan:

"Derde middel : schending van de artikelen 3 en 5 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens

2.3.1. *Overeenkomstig het Verdrag inzake de Rechten van het Kind moet het belang van het kind voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan en moet de overheid de rechten, plichten en verantwoordelijkheden van ouders en voogden respecteren (artikelen 3 en 5).*

Dat de artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie eveneens verplicht om bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind als eerste in overweging te nemen.

Dat verzoekster genoegzaam heeft aangetoond dat haar jongste – en enigste nog minderjarig kind – volledig geïntegreerd is in de samenleving. Meer nog, A. is in België geboren en getogen en heeft geen enkele band met Albanië.

De jongste zoon loopt al jaren school in België en heeft nooit onderwijs gekregen in het Albanees, dat hij overigens ook slechts met veel moeite kan spreken.

De luttele band die hij heeft met Albanië door de verhalen van zijn moeder, mag echter geenszins worden overschat, zodat voor het kind een verhuis naar Albanië wel degelijk een zeer emotionele en ingrijpende gebeurtenis zou zijn.

Dat het kind van verzoekster overigens geen enkele fout treft en ten aanzien van hem dan ook gehandeld dient te worden in het licht van artikel 3 IVRK en artikel 24 van het Handvest en zijn belang dient te primeren.

4 <http://www.raadvst-consetat.be>. 5 <http://www.rvv-cce.be>.

Dat het in het belang is van het kind van verzoekster is dat hij verder in België kan verblijven, het land waar hij geboren en getogen is en waar hij al jarenlang schoolloopt, zijn buitenschoolse activiteiten en vrienden heeft.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 3 IVRK en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.3.2. Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekster en haar kinderen vormen ononderbroken een gezin en wonen reeds effectief jarenlang samen, zodat er aangenomen kan worden dat verzoekster en haar gezin een gezinsleven in België hebben.

2.3.3. Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven, waarbij een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld dient te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging

van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoekster en haar gezin verblijven reeds jarenlang in België, de kinderen lopen alhier jarenlang school en zijn volledig geïntegreerd. Er rest hen in Albanië niets of niemand.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster en haar gezin teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.3.4. Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, *Sarközi en Mahran v. Oostenrijk*, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier, geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekster waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Meer nog, nergens in de bestreden beslissing wordt ook maar enigszins gewag gemaakt van artikel 8 EVRM!

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst van de moeder zouden teweegbrengen, niet alleen op pedagogisch, maar ook op menselijk vlak.

Dat immers door een overheid niet blindelings kan toegezien worden wanneer kinderen, die in casu geen enkele fout treffen, ernstige schade zouden lijden. Dat het de taak is van de overheid om eveneens over de belangen van de kinderen, die op het Belgische grondgebied verblijven, te waken.

Dat verweerder dan ook een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van de kinderen van verzoekster.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekster (en hierdoor ook hun kinderen) erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

2.3.5. Dat bovendien ook de sociale en zakelijke relaties welke de kinderen van verzoekster ontwikkeld hebben in België onder artikel 8 EVRM ressorteren (EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, § 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123).

Dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

De kinderen van verzoekster hebben bijgevolg een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

Bovendien erkent verweerder dat het jongste kind in België geboren is en alle vier de kinderen al jarenlang schoollopen in België, doch stelt hij dat hun belangen door gedrag van verzoekster – die zich in illegaal verblijf zou hebben genesteld – zouden zijn geschaad.

Daarenboven zou verzoekster zichzelf en de kinderen een valse identiteit en nationaliteit hebben aangemeten, zodat dit bedrieglijk handelen volstaat om de aanvraag conform artikel 9bis Vw. te weigeren in toepassing van het beginsel ‘fraus omnia corrumpit’.

Echter heeft zowel het EHRM als de Raad van State evenwel uitdrukkelijk gesteld dat ook in geval van fraude dient overgegaan te worden tot een billijke belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen; RvS, 4 augustus 2016, nr. 235.582; RvS, 3 augustus 2017, nr. 238.919).

De belangenafweging is dan ook niet op een redelijke wijze geschied en heeft geenszins in een fair balance geresulteerd tussen het belang van de kinderen enerzijds en het algemeen belang van de samenleving anderzijds.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de artikelen 3 en 5 IVRK, artikel 24 van het Handvest en artikel 8 EVRM.”

3.4 In een vierde middel voert verzoekster tot slot de schending aan van het vertrouwens- en het redelijkheidsbeginsel. Ter adstruering ervan betoogt verzoekster als volgt:

“Vierde middel : schending van het vertrouwens- en redelijkheidsbeginsel

2.4.1.

Dat uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd (Cass. 14 juni 1999, A.C., 1999, nr. 352; Cass. 17 mei 1999, A.C., 1999, nr. 285).

Dat verzoekster op 13 augustus 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vw. heeft ingediend en haar pas op 1 december 2017 een onontvankelijkheidsbeslissing werd betekend, hetzij meer dan 4 ½ jaar later!

Dat verzoekster er dan ook vanuit gingen dat de regularisatieaanvraag conform artikel 9bis Vw. positief zou worden beoordeeld, gelet op de doorgedreven integratie van het gezin in de samenleving en hun 18 jaar lange verblijf.

Bij verzoekster ontstond dan ook het gerechtvaardigde vertrouwen dat de aanvraag zou worden goedgekeurd. Minstens was dit de verwachting die bij verzoekster is ontstaan, waardoor zij en haar kinderen zich verder geïntegreerd hebben in de samenleving.

De bestreden beslissing behelst dan ook een schending van het vertrouwensbeginsel.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur bovendien het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd⁶.

Dat verzoekster en haar kinderen meer dan 18 jaar in België verblijven en zij meer dan 5 ½ jaar dienden te wachten op een arrest van de Raad van State betreffende hun beroep aangetekend tegen de beslissing van het CGVS en verzoekster vervolgens 4 ½ jaar diende te wachten alvorens haar een beslissing werd betekend betreffende de door haar ingediende aanvraag conform artikel 9bis Vw. dd. 13 augustus 2013.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet redelijk is en zowel het zorgvuldigheids- als het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.4.2. Dat tenslotte het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

In casu stelt de bestreden beslissing dat verzoekster gedurende 10 jaar gelogen heeft omtrent haar nationaliteit/identiteit en die van de kinderen, zodat de vaststelling van dit bedrieglijk handelen volstaat om de aanvraag conform artikel 9bis Vw. te weigeren in toepassing van het beginsel 'fraus omnia corrumpit'.

Dat een dergelijke motivering geenszins omstandig is en louter een standaardformulering uitmaakt.

Immers wordt geen enkele motivering gegeven waarom in het concrete geval van verzoekster de weigering van verblijfsrecht voor haarzelf of haar kinderen geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing of de individuele situatie van verzoekster wel onderzocht werd en dus de zorgvuldigheidsplicht in acht genomen werd.

Bovendien gaat verweerder voorbij aan het feit dat verzoekster zelf een schrijven aan verweerder heeft gericht waarin zij heeft aangegeven dat zij een valse identiteit en nationaliteit had opgegeven, juist omdat zij dit ten zeerste betreurde.

Daarnaast gaat verweerder ook voorbij aan het feit dat verzoekster moeder is vier kinderen die al jarenlang verblijven in België en de weigering van een verblijfsrecht aan verzoekster uiteraard ook repercussies heeft op de situatie van haar kinderen.

Verweerder heeft evenwel nagelaten dit nader te onderzoeken en heeft met een stereotype en eenvoudige formule (fraus omnia corrumpit) de aangehaalde motieven van verzoekster verworpen. 6 R.v.St., Auman, nr. 62082, 1 oktober 1996, met noot J. Baert, T.O.R.B., 1996-1997, p. 137-139.

Dat " vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn" 7.

Tenslotte moet verweerder bij het uitoefenen van zijn discretionaire bevoegdheid het redelijkheidsbeginsel in acht nemen en mag er geen kennelijke wanverhouding mag bestaan tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd⁸.

Dat verweerder in casu geen onderzoek heeft gedaan naar de individuele situatie van verzoekster en dan ook kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Gelet op het voorgaande, is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk en schendt deze de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.”

3.5 Gelet op hun onderlinge verwevenheid, worden de middelen samen behandeld.

Waar verzoekster herhaaldelijk verwijst naar de algemene rechtsbeginselen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zijn de middelen slechts ontvankelijk in de mate dat verzoekster de schending aanvoert van concrete beginselen.

Verzoekster voert verder de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Deze artikelen die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst deze bestreden beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624). De zorgvuldigheidsplicht, waarvan verzoekster ook de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen of verzoekster afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

In haar eerste middel verwijst verzoekster uitgebreid naar de instructie van 19 juli 2009 en in het kader hiervan naar de duur van de asielprocedure.

Op 19 juli 2009 worden instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd, zoals verzoekster aangeeft, vernietigd bij arrest van de Raad van State met arrest nummer 198.769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan *ex tunc* uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de gemachtigde er geen toepassing van

kon maken en verzoekster er zich niet op kan beroepen. De Raad vermag ook niet te toetsen aan de bedoelde instructie in de mate dat criteria zijn opgenomen die niet te verzoenen zijn met de wettelijke bepalingen. Ook de verwerende partij dient de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op haar eigen standpunten. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “*integraal is vernietigd*” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt “*om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen*”. Voorts moet, waar verzoekster uiteenzet dat de instructies nog zouden toegepast na de vernietiging ervan, worden benadrukt dat het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat een jarenlange administratieve praktijk *in casu* zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag te beoordelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. Dat er verklaringen zouden zijn afgelegd of richtlijnen gegeven door de bevoegde staatssecretaris, het kabinet of de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals verzoekster herhaaldelijk benadrukt, doet hieraan geen afbreuk. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel of van het vertrouwensbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen. Er kan ook geen beroep worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoekster voorhoudt, andere vreemdelingen zouden zijn geregulariseerd op grond van de criteria van de vernietigde instructie (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt voor te houden, blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich niet zonder meer heeft beperkt tot een verwijzing naar het feit dat verzoekster haar aanvraag heeft ingediend in het licht van de criteria van de vernietigde instructie. Integendeel, naast de vaststelling dat de criteria niet meer kunnen worden toegepast, is de gemachtigde van de staatssecretaris alsnog overgegaan tot een beoordeling van de in de aanvraag aangehaalde elementen, zo onder meer ook deze met betrekking tot de duur van de asielprocedure. In de bestreden beslissing staat immers te lezen: “*Betrokkenen wisten dat het verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De asielaanvraag werd afgesloten op 17.07.2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk ongeveer een jaar en tien maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden*”.

Verzoekster meent verder dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid zouden vormen. Er zou geweigerd zijn om rekening te houden met de vaststelling dat zij sedert september 1999 ononderbroken in België verblijft en dat haar kinderen (waarvan de oudste 18 jaar is) al jarenlang schoollopen in België waardoor het volledige gezin uiteraard volledig geïntegreerd is.

Nochtans wordt omtrent deze elementen door de gemachtigde van de staatssecretaris gemotiveerd: “*Het feit dat betrokkenen sinds september 1999 in België verblijven en geïntegreerd zouden zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Sinds juli 2001 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf*”.

Nergens in de vreemdelingenwet wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad wijst erop dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in

het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Dat integratie niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid, komt niet kennelijk onredelijk voor. De Raad dient verzoekster erop te wijzen dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend. Verzoekster toont niet aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou geven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij door haar terugkeer naar haar land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Omtrent het schoollopen en de integratie van de kinderen geeft verzoekster aan het niet eens te zijn. Hiermee weerlegt zij echter de motieven uit de bestreden beslissing dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Er dient er tevens op te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld, onder meer in recentere arresten dan het arrest waarnaar verzoekster verwijst, dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad, wijst de Raad er nog op dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking kennen.

Bovendien geeft verzoekster aan dat de 3 oudste kinderen hun middelbaar diploma hebben behaald. Waar zij aangeeft dat zij verder studeren aan de universiteit, toont zij dit niet aan.

Verzoekster geeft met haar algemeen betoog aan het niet eens te zijn, doch weerlegt hiermee de concrete motieven uit de bestreden beslissing niet. Dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aangevoerde elementen niet aanvaardt, impliceert niet dat deze elementen buiten beschouwing werden gelaten of er geen rekening mee werd gehouden, noch dat onvoldoende onderzoek werd gevoerd.

Waar verzoekster aangeeft dat er geen enkele garantie kan worden gegeven dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst, toont zij niet aan op basis van welke rechtsgrond dergelijke garantie dient te worden geboden. Het komt aan verzoekster toe om aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden teneinde een machtiging tot verblijf te bekomen. Waar zij betoogt dat het uiteraard in het belang van de kinderen inderdaad geenszins redelijk verantwoord is dat zij het onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst van de moeder, waarvan de kinderen de aldaar gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen, en dat geen resultaten van enig onderzoek worden voorgelegd waaruit zou blijken dat een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst, waar ze amper of nooit verbleven hebben, op zijn minst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen veroorzaakt, zeker na een verblijf van 18 jaar, staft zij dit niet. Verzoekster gaat eraan voorbij dat het haar toekomst buitengewone omstandigheden aan te tonen. Bovendien geeft verzoekster dan wel aan dat de kinderen in België geboren en getogen zijn en de taal niet kennen, doch de Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat verzoekster haar kinderen tot op zekere hoogte de taal en cultuur heeft bijgebracht, nu zij nooit over een verblijfsrecht van onbepaalde duur beschikten en kennis hadden van het feit dat hun verblijf in België slechts voorlopig was. Zij geeft dit overigens verderop in haar betoog zelf aan waar zij verwijst naar haar verhalen. Dat deze niet mogen worden overschat, kan dan ook niet worden gevolgd.

Vervolgens wordt de schending van de artikelen 3 en 5 van het Kinderrechtenverdrag aangevoerd, evenals van artikel 24 van het Handvest.

De Raad merkt op dat de genoemde artikelen van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere

reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechten verdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 24 van het Handvest moet worden geduid dat voormelde bepaling voorziet dat de overheidsinstanties of particuliere instanties de belangen van het kind als eerste overweging dienen te nemen "*bij alle handelingen betreffende kinderen*". Er moet echter worden aangegeven dat de verplichting om rekening te houden met de belangen van de kinderen niet impliceert dat verweerder geen verdere afweging mag maken en niet ook met andere belangen rekening vermag te houden (cf. GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Zelfs in de gevallen waarbij er rekening moet worden gehouden met de belangen van de kinderen is het derhalve niet uitgesloten dat wordt geopteerd voor een genuanceerd standpunt waarbij wordt geoordeeld dat de belangen van het kind niet dusdanig zwaar doorwegen.

Verzoekster verwijst naar de volledige integratie van het jongste kind in de samenleving en betoogt dat hij in België geboren en getogen is, geen enkele band heeft met Albanië, er geen onderwijs heeft gekregen, al jaren school loopt in België en overigens ook slechts met veel moeite Albanees kan spreken. De verhalen van verzoekster waardoor hij een luttele band heeft met Albanië zouden naar haar mening niet mogen worden overschat.

Verzoekster voert tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM en geeft een uitgebreide theoretische uiteenzetting. Zij betoogt wat de concrete elementen *in casu* betreft dat zij met haar kinderen ononderbroken een gezin vormt, reeds effectief jarenlang samenwonen zodat er aangenomen kan worden dat verzoekster en haar gezin een gezinsleven in België hebben, dat de kinderen alhier jarenlang school lopen en volledig geïntegreerd zijn, en dat er hen niets of niemand rest in Albanië.

Waar verzoekster meermaals verwijst naar een "*verwijdering*", wijst de Raad er vooreerst op dat de bestreden beslissing geen verwijdering inhoudt, zodat deze verwijzingen niet dienstig zijn.

Artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoekster de schending aanvoert, bepaalt:

- "1. *Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Nog daargelaten de vraag of de schending van voormeld artikel kan worden aangevoerd ten aanzien van de bestreden beslissing daar deze geen verwijderingsmaatregel in zich draagt, wijst de Raad erop dat rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), het de taak van de administratieve overheid is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een

ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Het gezinsleven tussen een moeder/vader en een minderjarig kind wordt in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verondersteld. Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met "gezinsleven". Dat verzoekster op het moment van de bestreden beslissing een gezin vormt met haar minderjarige kinderen, wordt inderdaad niet betwist. Verzoekster verliest evenwel uit het oog dat de bestreden beslissing ook wordt gericht ten aanzien van de kinderen, ook de meerderjarige, en hierin derhalve geen scheiding van het gezin schuilt. Tevens dient te worden geuid dat artikel 8 van het EVRM alleen bestaande gezinsrelaties beschermt en niet de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen.

De Raad wijst er in het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM tevens op dat waar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen veronderstelt, dat anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen andere gezins- of familierelaties. Deze vallen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25). [...]

Verzoekster dient dan ook in de eerste plaats de aanwezigheid van een gezins- of familieleven aan te tonen in de zin van artikel 8 van het EVRM. Gelet op het voorgaande kan van een beschermd gezinsleven tussen verzoekster enerzijds en de meerderjarige kinderen anderzijds slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Deze bewijzen ontbreken, zodat een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met de meerderjarige kinderen niet wordt aangetoond.

Bovendien dient de Raad op te merken dat het *in casu* ook een aanvraag tot een toelating tot verblijf betreft. *In casu* dient geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM te gebeuren. Immers de bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. *In casu* maakt verzoekster de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden niet aannemelijk en toont zij derhalve ook niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Voor het overige toont verzoekster niet aan uit welke (overige) leden haar familie zou bestaan.

In de mate dat verzoekster verwijst naar het belang van het kind, blijkt uit de bestreden beslissing dat, zoals hoger reeds vastgesteld, eveneens rekening werd gehouden met de aanwezigheid van de kinderen, de banden met het land van herkomst en het schoollopen. Het weze herhaald dat de Raad meent dat kan worden verwacht dat verzoekster haar minderjarige kinderen tot op zekere hoogte de taal en de cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat zij nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en dat zij dus moet beseft hebben dat hun verblijf en bij uitbreiding dat van de

jongste zoon in België slechts voorlopig was. Ook merkt de Raad op dat verzoekster de wettelijke vertegenwoordiger is van haar minderjarig kind en het dus in het belang van het kind is dat hij de administratieve situatie van zijn ouder dient te volgen. Verzoekster toont ook niet aan dat zij aannemelijk maakt dat haar kind een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat hij in Albanië niet zou kunnen aansluiten op school. Verzoekster beperkt zich op haar beurt immers tot een algemeen betoog waarin zij onder meer stelt dat geen onderzoek zou zijn gevoerd en dat het kind geen fout treft. Het schoolgaan en de integratie van de kinderen in België worden in wezen niet ontkend door de gemachtigde van de staatssecretaris.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft wel degelijk een onderzoek gevoerd en afgewogen of de belangen van het kind, waaronder het schoolgaan, het uiterst moeilijk zouden maken om de aanvraag in het herkomstland in te dienen, doch kwam tot het oordeel dat dit niet aan de orde was en de Raad kan deze beoordeling, zoals *supra* besproken, niet kennelijk onredelijk achten. De situatie van het kind acht de Raad *in casu* niet dermate dat van de gemachtigde redelijkerwijs moest verwacht worden omwille van de aangehaalde bepalingen af te zien van de in de wet voorziene vereiste tot het indienen van de aanvraag in het herkomstland.

Waar verzoekster verwijst naar de sociale en zakelijke relaties en banden, en refereert naar haar privéleven en dat van de kinderen, voert zij een algemeen betoog, maar toont zij niet op concrete wijze aan waaruit hun privéleven zou bestaan, zodat zij ook geen schending van het privéleven aantoonde. Verzoekster wist overigens op het moment dat zij een privéleven creëerden dat het voortbestaan ervan onzeker was omwille van hun precair verblijf. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou verzoekster met voornoemd betoog het bestaan van hun privéleven hebben aangetoond, zij hoe dan ook niet aantoonde dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Verzoekster viseert vervolgens volgend motief uit de bestreden beslissing: *“Daarenboven dient gewezen te worden op het feit dat betrokkenen gedurende tien jaar gelogen hebben over hun identiteit/nationaliteit. Aangezien betrokkenen pas hun ware identiteit en nationaliteit erkenden nadat zij werden gemachtigd tot een beperkt verblijf in België hebben zij bijgevolg gedurende lange tijd en tijdens verschillende aangevatte procedures getracht de Belgische overheid te misleiden. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “fraus omnia corrumpit”.* Zij is van oordeel dat ook in geval van fraude een belangenafweging dient te worden doorgevoerd en dat dergelijke motivering geenszins omstandig is en louter een standaardformulering uitmaakt. Verzoekster beperkt zich echter opnieuw tot algemene kritiek, zonder *in concreto* afbreuk te doen aan de motieven van de gemachtigde. Zij weerlegt immers niet dat gedurende tien jaar gelogen werd over de identiteit/nationaliteit. Ook blijkt dat rekening werd gehouden met de erkenning van de leugen door verzoekster. Verzoekster geeft slechts aan een andere mening te zijn toegedaan. Dat geen correcte feitenvinding zou hebben plaatsgevonden, blijkt niet. Bovendien gaat verzoekster eraan voorbij dat het toekennen van een verblijfsmachtiging een gunstmaatregel is waardoor het niet kennelijk onredelijk is dat verweerder met de gepleegde fraude rekening houdt bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Net zo min is er sprake van een standaardformulering. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, *quod non in casu*, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekster merkt terecht op dat nergens in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt van artikel 8 van het EVRM, doch toont niet aan dat de motieven niet volstaan in het licht van (de belangenafweging in het kader van) artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 24 van het Handvest wordt evenmin aangetoond.

Waar verzoekster betoogt dat de Belgische overheid, niettegenstaande dat de bestreden beslissing genomen werd op 13 november 2013, ertoe heeft bijgedragen dat de terugkeer van verzoekster en haar kinderen naar Albanië nog problematischer is, nu de beslissing pas op 1 december 2017 aan verzoekster werd betekend en zijzelf en haar kinderen al die jaren in afwachting leefden van de beslissing, en waar zij *in fine* van het middel nogmaals verwijst naar de termijn die verstreek alvorens de beslissing betekend werd, benadrukt de Raad dat een eventueel gebrek in de betekening niet de nietigheid van de bestreden beslissing met zich kan meebrengen. Het betoog is dan ook niet dienstig. Verzoekster toont daarenboven niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden

beslissing eerder had moeten worden betekend. Het feit dat het bestuur een bepaalde tijd heeft gedaan over het betekenen van een beslissing verhinderde haar niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, te meer nu het indienen van een aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geen schorsende werking heeft. Waar verzoekster stelt dat zij zich intussen heeft geïntegreerd, is dit uitsluitend aan haar eigen toedoen te wijten en kan niet in aanmerking worden genomen (RvS 7 oktober 2003, nr.123.942; RvS 25 mei 2007, nr. 171.554).

Samengevat kan worden gesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris de elementen waarnaar verzoekster opnieuw verwijst in haar verzoekschrift, wel degelijk heeft betrokken in zijn beoordeling. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Verzoekster toont met haar betoog, waarin zij voorhoudt dat op basis van de door haar aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorhanden zijn, niet aan dat deze motivering niet zou volstaan. Verzoekster beperkt zich in wezen tot het louter aangeven het niet eens te zijn met de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen niet volstaat. Zij geeft doorheen haar verzoekschrift blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Hierbij dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Verzoekster slaagt er niet in op concrete wijze aan te tonen op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van haar aanvraag heeft aangehaald of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Met haar betoog toont verzoekster dan ook niet aan dat de beoordeling kennelijk onredelijk of onwettig is, noch dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of onvoldoende onderzoek zou zijn gebeurd. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de overige aangehaalde artikelen en beginselen wordt niet aangetoond. Evenmin wordt de aanwezigheid van een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN